

Det eviga

Han snubblar sej fram över risiga hyggen
och surrar kring skärmar likt försommarmyggen
i tallmossen känns vildmarkens dofter av skvattram och pors
när han springer på gammalmansben mot stigarnas kors
han stämplar sitt kort och känner sej glad och förnöjd
och fortsätter med karta och kompass till en höjd
som han finner ganska så lätt
men aj, aj, kodsiffran är inte rätt
han frågar: var kan jag vara?
men ingen har tid att honom svara
då, kommer en dam som är rund och go
kan hon säga var är han månnstro?
ja, hon vet precis var hon är
pekar på kartan och säger: du är ju här!
han mumlar ett tack och löper iväg på tunga ben
och finner att punkthöjden han sökte var en sten
ja, det är inte lätt att bli gammal och stel
få imma på glaset och läsa fel
nu är det bara sista kontrollen kvar att finna
ska han behöva hjälp av ytterligare nån kvinna?
nej, han spikar den skärmen vid vattenhålet
så på med stämpeln och full rulle till MALET
han flämtar och lämnar sitt kort till en funktionär
men att hitta kartpåsen får han besvär
tittar på klockan och suckar - så mycket!
tar sina prylar, gör sista rycket
till duschen han går på ben som känns tunga
och möter många som ännu är pigga och unga
tyvärr är varmvattnet slut för dom sista
han står där i kylan och kroppen börjar att rista
sen till resultattavlan med förväntan kommer han fram
o du milde! FELSTÄMPLAT! han får stå där med skam
han drar sej undan de sina i klubben
och dricker ensam sitt kaffe på stubben
åker sen ^{hem} till gumman i stan
och säger morskt och kavat: "dä ä väl själva f-n
att dom inte kan hänga kontrollerna rätt
banläggarn var väl en sån där ung liten sprätt"
lungna dej gubbe och åt nu maten jag dukat
var glad att du inte fötterna stukat
sen studerar han sin bana och säger som så
tänk om jag tagit den här vägen ändå
nästa söndag står han och trängs vid starten igen
och hör startklockans eviga pip som en kär gammal vän.